

CYNICKÁ 1999

A NEB

KAŽDÝ, A TO I ZJEVNÝ CYNIK, JE
VLASTNĚ LATENTNÍ ROMANTIK

CYNICKÁ 1999

PROČ ...

Název této výpravy prosadil Dig, jakožto parafrázi na mnou vymyšlený název minulé výpravy. Omlouvám se, ale už teď do toho musím vstoupit. Nejde totiž o parafrázi, ale o uvedení skutečnosti na pravou míru. Jmenovala se totiž „Romantická“ a nejen v úvodu, ale i v celém díle, jste se mohli dočíst spoustu mých úvah a zdůvodnění, proč romantika a Hells Tour nejdou dohromady. No a při dalším čtení této zprávy se dozvíte, že název „Cynická“ je pro tuto (a nejen tuto) výpravu více než přichodný. Posuďte sami.

VŠECHNO JE JINAK

Začali jsme tím, že jsme posunuli termín výpravy o týden. De čtvrtek 28.10. je totiž státní svátek. Díky tomu, že Martin má v pátek prázdniny, stadión Pražanka taktéž, mne v pátek v práci nechtějí vidět a Michal si může vzít dovolenou, rozhodli jsme se výpravu si malíčko prodloužit. Což je sice úžasné, nicméně vyvstal problém, kam jet. Přeci jenom už je kapku podzim, takže nocleh venku nepřipadá v úvahu. Navíc by stále za to vyrazit někam dál, když na to máme víc času. Jenomže nemůžeme sehnat ubytování a když už něco vypadá nadějně, je to zase beznadějně daleko, že ani za podpory ČD není šance tam rozumně dojet. Takže je středa dopoledne a my pořád nevíme, kam vyjedeme. A pak Michal přišel s nápadem, co bychom řekli tomu, zajet si do penzionu na Cínovci, který pronajímá jeho rodičovstvo. A že by snad proti tomu nic nemělo, kdybychom tam na 3 noci zabrali jeden pokoj. A že tam kolem jsou Krušný Hory a dá se tam docela hezky jezdit. A vůbec nám o tom tak pěkně básnil... Akorát že přejezdil Praha – Cínovec, zejména Digovi, nepřipadá být zcela reálný. Budeme tedy muset, s největší pravděpodobností, použít služeb Českých drah. S jejich pomocí vypadá celá divočina celkem schůdně.

IDEME DO TOHO!

Takže je vše domluveno. V penzionu jsme, dle instrukcí, očekávání ve čtvrtek kolem poledne, nebudeme potřebovat spacáky, dokonce i židlo bude v místě ubytování. Zpočátku jsme se sice všichni velmi nelibě tvářili na to, že sraz je už v 7.00 ráno, abychom pohodlně

Sami posuďte jestli i 2. strana zprávy je hodna názvu Cynická. Já si myslím, že pořád ještě NE! byli v 8.00 na holešovickém nádraží, ale nakonec jsme se s tím nějak smířili. Ono nám totiž ani nic jiného nezbylo.

ODJÍZDÍME

Čtvrtek 28.10.1999

Ráno 6:54 - zvonek. Dorazil Michal. Je nechutně naulšenej a optimistickéj. Vykládá, jak šel spát ve 4 hodiny ráno, protože do noci

balil. Vařím čaj a tahám Diga z postele. (Jo, tahá!)

7:05 - zvonek. Dorazil Martin. Není vůbec naulšenej a tváří se kyselo.

7:06 - vstává Dig. Je naprosto nenaulšenej a tváří se ještě hůř než Martin. O optimizmu ani neslyšel. A vy jste někdy slyšeli o někom, kdo je otrávenej, že by byl optimistickéj?

7:10 - snídáme a dohadujeme se, kudy na nádraží pojedeme. Potom dobalujeme a chystáme se na odjezd. Do toho všeho nás Michal neustále a neúnavně zásobuje informacemi o místě, kam jedeme, jaké to tam je, co se tam má dělat, ale i o jiných naprosto zcestných věcech.

7:45 - odjezd.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	4280	0	0	

Jedeme ulicí Na Balkáně směr Spojevací a začíná vycházet sluníčko. Je krásný ráno. Pak nás Dig vede kolem Libeňského nádraží dál do Vysočan. U Selvčty jsem pojala podezření, že jedeme blbě. Ozvala jsem se, až když bylo jasné, že místo na Holešovické nádraží

Sami posuďte jestli i 3. strana zprávy je hodna názvu Cynická. Já si myslím, že pořád ještě NE! mříme k nádraží Dvůřanskému. Ještě že obě nádraží od sebe nejsou zas tak daleko a navíc jsme měli poměrně velkou časovou rezervu. Přesto jsme, myslím, zaznamenali nejbleskovější přesun z Dvůřan do Holešovic v dějinách Hell's Tour. I s touto menší zájždkou jsme byli na nádraží včas a v klidu jsme stihli zařadit přepravu kol i našich maličkostí.

Při nakládání našich miláčků a bágelů přešel Sig v anténu. Olepjal ji od svého kola, „zapíchl“ do bágelů a pak už ji neměl. Olak byl plný, takže jsme museli jít přes několik vagonů, než jsme našli místo, kde bychom mohli alespoň stát a nepřekáželi při tom. Anténa se však už nenašla. Je to škoda, taková se prý už nevygrábi. To to pěkně začíná. Olak se časem vyprázdnil, takže po nějaké době jsme si i sedli. Ovšem příjezd do Teplíc byl taky fajn. Teprve, když vlak začal brzdit, jsme dotazem zjistili, že jsme na místě. Tím nastal úprk a divočení kolem

Pokud se vám tato 3. strana nezdála býti dostatečně cynická, zkuste stránku následující.

Sami posuďte jestli i 4. strana zprávy je hodna názvu Cynická. Já si myslím, že pořád ještě NE! vykládání kol. Kluci vykládali kola, a já přepočítávala zavazadla. S hrůzou jsem seznala, že nevidím Digovu helmu. Vrátila jsem se do vlaku, ale tam po nás nic nezbylo. Málem jsem z vlaku nestačila vystoupit. Už se automaticky zavřely dveře a výpravčí zvedal ruku s plácačkou k signalizaci pro odjezd vlaku. Uf, tak tohle bylo o fous. Helma naštěstí ležela pod hromadou všech věcí. Dali jsme bágly zpátky na kola a opouštíme nádraží.

Čeká nás výstup na Cínovec. Nejprve jedeme po rovině a blížíme se k horám. Najednou se před námi objevila kolmá stěna. Při bližším ohledání jsme zjistili, že to není stěna, ale naše silnice, po které jedeme. Začínáme stoupat. Po několika výškových metrech jsme však totálně odpadli. Zastavili jsme na jakémsi plácku u silnice, natlačili do sebe každý kulo co měl a pokračovali dál. Cestou nahoru jsme odpočívali ještě několikrát. Jeli jsme nekonečnými serpentínami, stromy zářily všemi barvami a na zemi okolo silnice byly závěje napadaného listí. V jedné zatáčce Dig zastavil a položil se do listí vedle příkopu. Bylo od sluníčka krásně prohřátí.

Sami posuďte jestli i 5. strana zprávy je hodna názvu Cynická. *Já si myslím, že pořád ještě NE!*

Pokud se vám tato 5. strana nezdála být dostatečně cynická, zkuste stránku následující.

Sami posuďte jestli i 6. strana zprávy je hodna názvu Cynická. Já si myslím, že pořád ještě NE! Kluci se vydali zkoumat potok na druhé straně silnice. Šla jsem s nimi. Nadšeně vykládali, jak je voda osvěžující.

Martin stál u krajnice a s fotoaparátom a čakal, jestli náhodou neuloví nějakou pikantní fotku (viz. Expedice 99), ale marně. Přestože svítí

Pokud se vám tato 6. strana nezdála být dostatečně cynická, zkuste stránku následující.

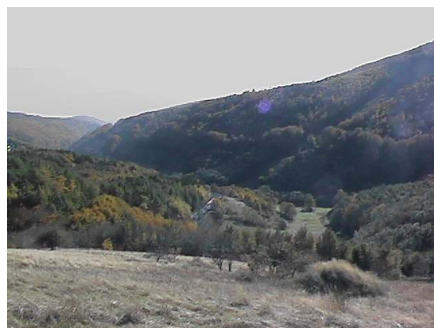
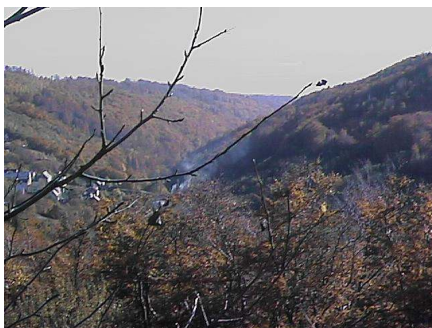
Sami posuďte jestli i 7. strana zprávy je hodna názvu Cynická. Já si myslím, že pořád ještě NE! slunce a je docela hezky, potok je naprosto příšerně ledověj. Ne ne, už není léto a já nejsem zas takovej blázen. Diga jsme k osvěžení nenalákali, válel se v listí a celý to zpozřelali pozoroval.

No jo, jenže i to listí po nějaké době přestalo hrát. Nedá se nic dělat, musíme dál. Nasadili jsme na kola a pokračovali. Vyjeli jsme z lesa ven. Směrem dolů máme nádherný výhled do údolí, odkud přijíždíme, a směrem nahoru další a další zákruty silnice, po které stoupáme.

Je krásně, svítí sluníčko a je vidět daleko do kraje. Bohužel jen jedním směrem. Dolů!

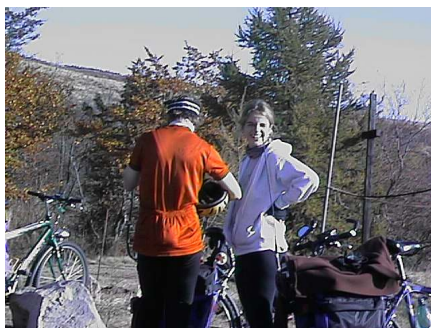

Pokud se vám tato 7. strana nezdála být dostatečně cynická, zkuste stránku následující.

Sami posuďte jestli i 8. strana zprávy je hodna názvu Cynická. *Já si myslím, že pořád ještě NE!*

Poslední odpočinek je u turistické chaty Vitiška na konci vleku.

To už jsme na hřebeni a to nezhorší stoupání máme za sebou. Tedy skoro. Zbývá 5 km a jeden nepříjemný kus. Ve srovnání s předlešlým už však o nic nejde. Po dojezdu na Dianu, (nemusím snad zdůrazňovat, že nešlo o žádnou sličnou děvku, ale o chatu) jsme si na chvilku lehli, (a zase, ne na sličnou děvku, ale v chatě) a kolektivně usnuli. Kromě Michala. Ten se sebral a zrádně nás opustil. Když jsme se probudili, přišel, a přiznal se, že se

Pokud se vám tato 8. strana nezdála být dostatečně cynická, zkuste stránku následující.

Sami posuďte jestli i 9. strana zprávy je hodna názvu Cynická. Já si myslím, že pořád ještě NE! celou dobu opíjel na baru. Čajem. A sledoval při tom cosi v televizi.

Pak jsme se přesunuli na večeri.

Po dobrém žití v místní restauraci jsme koukali na Flintstounovy. Následovala procházka nočním větrným Cinovcem. Jsme nějakých 900 m. n. m. vysoko a okolní kopce nejsou zalesněny. Dost jim tady fouká.

Pokud se vám tato 9. strana nezdála být dostatečně cynická, zkuste stránku následující.

Sami posuďte jestli i 10. strana zprávy je hodna názvu Cynická. Já si myslím, že pořád ještě NE!
O noci je to tu úplně jiné. De dne je Cínovec úplně obyčejná horská vesnička, pár baráček u rozestých po kopcích, nic víc. O noci to tady žije. Dšude září neóny a z dřevěných chalup jsou rázem restaurace, herny a podobné podniky. Zkrátka významný hraniční přechod s Německem. Z procházky jsme se vrátili pěkně vymrzlí. Ještě jsme se dohodli, jak se snídani a pak zalezli a spali.

Tohle není pět černochoů v tunelu, ale pohled z okna pokoje na noční Cínovec.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
<i>Cínovec</i>	<i>60.0</i>	<i>4313</i>	<i>32.6</i>	<i>13.6</i>	<i>10 - 17</i>

Ráno 29.10. pátek

Budík začal otravovat po osmé. Jsem zničen. Mám pocity člověka, který před třemi dny prožil vlastní kremaci. Velmi zvolna vstáváme. Musím podotknout, že alespoň mně se nechce ještě více, než včera. To asi dělá ten horský vzduch. Je přeci známo, že na zdravém vzduchu lépe tráví...

Jelme na snídani, opět do místní restaurace. Je velmi příjemné, že se o jídlo nemusím starat já. Potom jsme se zase odebrali na pokoj a plánovali výlet.

Sami posuďte jestli i 11. strana zprávy je hodna názvu Cynická. *Já si myslím, že pořád ještě NE!*

Denku je pošmourno, sedlivo a neveselo. Vyrazíme směrem na Krásný Les a dál. Jdeme podzimní krajinou

Pokud se vám tato 11. strana nezdála být dostatečně cynická, zkuste stránku následující.

Sami posuďte jestli i 12. strana zprávy je hodna názvu Cynická. Já si myslím, že pořád ještě NE! územím bývalých Suleť. Je to tu takový divný. Opuštěné vesničky, ve kterých, zdá se, nikdo nebyl. Prázdné domy a nekonečné pláně bez lesů. Cestou jsme svědky nějakého honu. Převážně němečtí myslivci tu šachují s flintami a na kloboucích mají výrazné oranžové pásy, jako kdyby si hráli na četníka a zloděje. Sjezdí jsme do Habartic. Nějak nevíme jak a kam dál.

Michal rozbalil navigační plány a prohlásil: „Na té mapě je zase nějaká morsecovka.“

Dále budeme pokračovat na Nakléřov a odtud lesní cestou zatraceně dolů. Cestou můžeme další rozpadlé stavení.

Pokud se vám tato 12. strana nezdála být dostatečně cynická, zkuste stránku následující.

Sami posuďte jestli i 13. strana zprávy je hodna názvu Cynická. Já si myslím, že pořád ještě NE!

Opodál jsme našli poměrně velkou studánku. Klesáme a kromě toho, že dávám pozor, abych si nerozbitla zobák, myslím také na to, že se budeme muset vrátit, tudíž, že tohle klesání budeme muset někde zase vystoupat. Přijeli jsme do vsi Horné Libouchec. Sali jsme si v místní hospodě výborný oběd s velkým odpočinkem a zakončili to pohárem. Venku drobně mždí, takže máme důvod nehnat se zbytečně z tohoto příjemného lokálu. Po deštíku jsme dál. Následoval strašný šok - kopec do Tisý. Už je tady to s obavami očekávané stoupaní. Pohled nahoru na skály byl opravdu krásný, ale morálku ničící.

A pak jsme jeli zase z kopce dolů, do Petrovic, kde jsme překročili státní hranici. A jsme v Německu.

Pokud se vám tato 13. strana nezdála býti dostatečně cynická, zkuste stránku následující.

Furt jedeme z kopce. Mají to tu nějaký jiný. Je zde víc lesů a víc kopců. Jedeme nahoru dolů, mají to tu dost strmé. Zdoláváme jednu dlouhou patnáctku (ne dívku bránící si své panenství, ale kopec bránící si svůj vrchol patnáctiprocentním stoupáním). Nahore na kopci nemůžu chytit dech, jak mě to stoupání vyřídilo. Sdělám, že se kochám přírodou. Krajínu zdobí 2 větrné elektrárny. Jenom aby to byly elektrárny. Já mám spíš dojem, že jsou to ventilátory, které můžou za to, že nám pořád fouká protivít. Sjíždíme a zase vyjíždíme kopce a přibližujeme se k Čechám. Jsem už docela unavená a mám pocit, že snad domů někdy nedojedeme. Konečně se objevil nápis Zimvald 8 km. Jenže do kopce. Pomalu se stmívá. Stoupáme nekonečnou vesnicí. Nahore je zážená silnice a mají tu semafor. Chvilu čekáme a radujeme se, že ty světýlka naproti na kopci svítěj česky. Jenže za semaforem cesta začala prudce klesat a my zírali do hlubokého údolí. Navíc jsme se do něj řítili 15ti % klesáním. Pomoc NE! Tohle jsme tedy nečekali. Jedeme zase úplně dolů. Navíc je to tu ko ko ko ko kostko va va va ný ný ný ný ný ný ný ú ú ú ú ú ú. Projíždíme jakousi vesničkou a pak zase stoupáme. Máme před sebou poslední 3 km. Už je tma a celkem chladno. Postup není nejrychlejší. Jedeme totiž do kopce. FURT! Celníci projíždíme tak, že kdyby se do toho pustil fundovaný policista – dopravák, zjistil by, že za to, co jsme stihli během tak krátké chvílky všechno spáchat, by nám hrozilo odebrání řidičského

Sami posuďte jestli i 15. strana zprávy je hodna názvu Cynická. Já si myslím, že pořád ještě NE! oprávnění, občanského průkazu, cestovního pasu, tramvajenky, telefonní karty, přihlášky do Skauta i rodného listu. Pečujeme opět na Dianě. Večer se to nějak zvrhlo, Markéta má nejdříve 2 peřiny a 3 polštáře a později nemá nic, ba dokonce se ocitly její boty na střeše pod našim oknem. Řeknu vám, že je moc škodolibě nádherně sledovat, jak se jí nedaří boty vyndat.

Takhle nějak jsem se naposledy vyblbnul na škole v přírodě. Ty možná. Ale ono to všechno začalo obyčejnou vaučkou o polštáře. Jenže kluci jsou tři a tak brzo nemám ani jeden polštář, ba ani peřinu. Martin s Michalem mají každý pod sebou nahamouněný všechny polštáře a peřiny a ostražitě si je hlídají.

A při každém pokusu o to dobrat se alespoň svoji deky a polštáře používají takové nechutné zbraně, jako je lochtání apod. Dig leží na

Pokud se vám tato 15. strana nezdála být dostatečně cynická, zkuste stránku následující.

Sami posuďte jestli i 16. strana zprávy je hodna názvu Cynická. Já si myslím, že pořád ještě NE! postelí a jenom se chechtá. Vůbec se mi nesnaží pomoci. Naopak. Mám pocit, že kdyby klukům náhodou došly síly, že by jim moc rádl a ochotně šel na pomoc. No a s těma botama to bylo tak, že nejprve byly venku Martinovy boty, ale pak zase moje. Přesně podle úsloví „každý chvilku tahá pilku“. Jenže ty Martinovy boty visely za tkaničky z okna, zatímco ty moje ležely na střeše a hrozilo, že sjedou dolů do okapu. Navíc ty Martinovy tam byly za trest, za ty ukradené peřiny. Čili tam visely naprosto oprávněně. Jo a taky v jednu chvíli měli kluci les v posteli, ale to se nedá vyprávět, to byste museli zažít. Ale dá se to vyprávět. Ona totiž Markéta v zoufalství, že už neví, co by klukům provedla, jim do postele nanosila z celého patra všechno, co jen vzdáleně připomínalo kytku nebo rostlinu.

o, jenže jsi zapomněl dodat, že jste mi těmi umělými kytkami nejprve zabarikádovávali dveře do pokoje, mezitím, co jsem šla na záchod. A to jsem si v žádném případě nemohla nechat líbit. Jediný pozitivní na tom celým bylo, že jsem si přeci jenom, už si ale vůbec nepamatuju jak, vybojovala svoji deku a polštář a že mi nakonec Dig ty tenisky z tý střechy sundal. Nic sis nevybojovala. Kluci ti všechno vrátili, když viděli, jak nedůstojně zaležáš pod mojí peřinu a děláš ksicht č. 157 – jsem rozčilená, nemluvte na mě. Spát jsme šli velmi unavení až někdy po půlnoci.

Sami posuďte jestli i 17. strana zprávy je hodna názvu Cynická. *Já si myslím, že pořád ještě NE!*

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
<i>Cínovec</i>	<i>56.5</i>	<i>4375</i>	<i>61.7</i>	<i>13.8</i>	<i>19 - 7</i>

Ráno 30.10. sobota

Budík zase otravuje. Denku se děje něco neskutečného. Kapsku tam táhne. Před chvílí svítilo slunce, teď je mlha a není moc vidět.

No, já při pohledu z okna vidím, že fouká opravdu hodně. Mraky letí nad Cínovcem kolem našich oken a vidět není NIC! Jdeme jako včera dolů na snídani, ale ještě tam nikdo není. Později jsme s Michalem šli uvařit alespoň čaj, ale obsluha restaurace už byla přítomna. Nechtělo se nám jít nahoru, tak jsme klukům nahoru postali z Michalova mobilu na Martinův mobil SMS, ať jdou na snídani, že se tu podává čokoláda. Po snídani jsme se chvíli váleli. To není pravda! Takticky jsme vyčkávali na změnu počasí k lepšímu. A jak jinak, než na postelích. Pak jsme se dokopali jet alespoň na chvíli ven. Akorát mě znepokojuje ten vítr venku. Později se ukázalo, že obava byla opodstatněná. Vítr fouká strašně a co víc, nemá stálý směr. Je opravdová lahůdka jet v podstatě pořád proti němu. Na mapě jsme si vybrali ne moc velký okruh s návratem přes Německo. Svítí síce slunce, ale říci, že je pěkně, se neodvažuju. Sotva jsme přežili hranici,

Pokud se vám tato 17. strana nezdála býti dostatečně cynická, zkuste stránku následující.

Samí posuďte jestli i 18. strana zprávy je hodna názvu Cynická. Já si myslím, že pořád ještě NE!

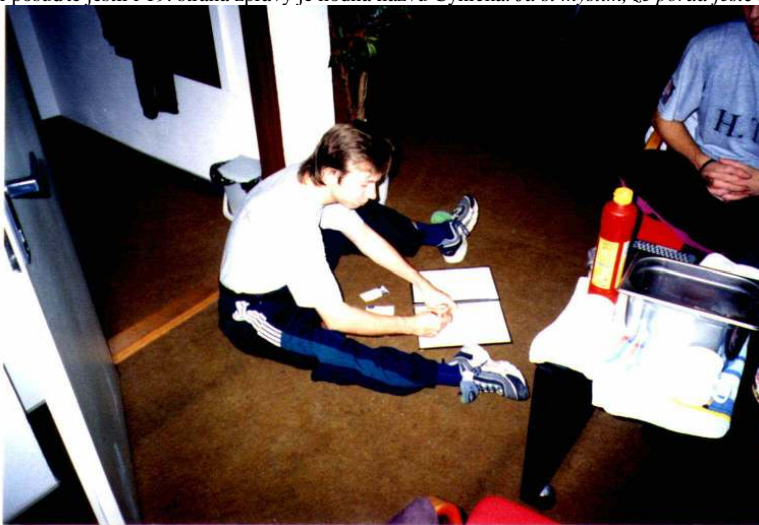
zapadli jsme mezi kopce a unikli větru. To byla pohoda. Dojeli jsme po modré turistické na místo, kde byla na hromadě nastrouhaná kůra ze stromů. Zalehli jsme do ní a užívali si slunečného odpoledne. Pak jsme jeli dál. Jede se, v rámci hor, velmi dobře. Až na okamžik, kdy jsme vyjeli z krytu kopců. Vítr se do nás opřel vskutku silně. Inu, nadarmo se takto neříká Krušné Hory. Naštěstí jsme byli jen kousek od Zinswaldu. Sjeli jsme k celnici, úspěšně přejezili hranice a vrátili se na Dianu. Dali jsme si oběd (v 15:45) a pak sebou šli seknout do postele.

Usnuli jsme a spali asi do osmi. Po probuzení jsme provedli zúčtování s Michalem, podle toho, kdo co snědl a vypil.

Pokud se vám tato 18. strana nezdála být dostatečně cynická, zkuste stránku následující.

Sami posuďte jestli i 19. strana zprávy je hodna názvu Cynická. *Já si myslím, že pořád ještě NE!*

Pak jsme sešli dolů na palačinky, který tady uměli opravdu výborný, a šli zase spát.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
<i>Cinovec</i>	<i>56.5</i>	<i>4.397</i>	<i>21.9</i>	<i>13.3</i>	<i>16 - 7</i>

Pokud se vám tato 19. strana nezdála být dostatečně cynická, zkuste stránku následující.

Samí posuďte jestli i 20. strana zprávy je hodna názvu Cynická. Já si myslím, že pořád ještě NE!
Ráno 31.10. neštětí

Ůstáváme pomoci budíku před osmou zimního času. Rozhodli jsme se totiž, že zkusíme dojet do Prahy po vlastní ose. Balíme a potom jedeme na poslední snídani s Dianou. Loučíme se s obsluhou a vyrážíme do nepohody. Je hustá mlha, vlhko a zima. Jsme nabalení jako pumpa ale moc to nepomáhá. Alespoň já jsem po dojezdu do Teplic zmrzlel jak sobolí výkal. A samozřejmě jsem těžce navlhlel. Moc fajn. Po průjezdu Teplicema jedeme do kopce. Díky zpotení se namočil i ten zbytek ošacení, co byl ještě trochu suchý. Další fajnovej zážitek byl výjezd na Milešovku. Když jsme byli asi ve třetině stoupaní, a už jsme nemohli, Michal nás utěšoval, že už je to jenom kousek. Jenže ten kousek znamenalo ještě několik kilometrů urputného šlapání. Úžasné. Pak jedeme dolů. Je mi strašná zima, takže si ani ten ojezd nemůžu pořádně vychutnat. Blížíme se k Lovosicím. Pořád se držíme pohromadě. V Lovosicích jsme provedli tzv. Lovopauzu (odvozeno od tamního pojmenování všeho podle názvu města, například Lovodřevo, Lovochemie a Lovo – cokoliv jiného). Trošku jsme posvačili a mažeme dál. Píště zastávka bude Straškov. Předněji hospoda v zatáčce. Na rovině kolem Terezína se jede docela dobře. Akorát mě nablblej autobusák v zatáčce vystrčil ze silnice na chodník. Naštěstí, kromě zničené nálady, žádné škody. My s Michalem jedeme čím dál tím víc vzadu a pořád vyhlížíme Říp, ale asi ho někdo ukradl. Prostě není vidět. Což mě ujěšťuje o tom, že do Straškova je to ještě pořádný kus cesty. Konečně jsme ve Straškově. Myslela jsem, že sem nikdy nedojedem.

Mám strašnej hlad. Je 13.00. Skvělejš mezčas. Obědváme. Máme prý za sebou asi 60 km. A dalších 40 - 50 do Prahy. Oběd byl zase velkolepý. Jenom Michal si objednal porci jako celý zájezd a vypili jsme

Pokud se vám tato 20. strana nezdála být dostatečně cynická, zkuste stránku následující.

Sami posuďte jestli i 21. strana zprávy je hodna názvu Cynická. Já si myslím, že pořád ještě NE! Jím týždenní zásobu čaje. Pak jedeme dál. Dolíme návratovou trasu přes Delvary, Kralupy n.Š. a Roztoky. Už ji dobře známe a tak to nebude žádný problém. A taky nebyl. Jede se dobře, dokonce vylozlo slunce, akerát fouká vítr. Pořád fouká z pozice 10 minut, což je v podstatě to samý, jako kdyby foukal proti nám. Je vidět daleko do kraje. O dále za námi se strní hora Milešovka a někde za ní hřebeny Krušných Hor. A jiným směrem a trochu bliž ční hora Říp.

A pak jsme sjeli do Kralup a nebylo už vidět nic. Výjezd z Kralup tentokrát nebyl tak katastrofální jako jindy. Dypadá to, že nás zlejší kopec neočekával a nestihl se nastrmět. Ze Delvěch Přílepech odbočujeme doleva a řítíme se do Roztok. Je to skoro pořád z kopce a kromě toho vítr je teď na pozici 25 minut. A už jsme v Roztokách. Pokračujeme podle Ottavy až k naší stovčaté matičce. Dále jedeme do Stromovky, odtud přes lávku do Tróje, pak podle slepého ramene Ottavy do Dýsočan a následuje strhující výjezd na Žižkov. Na Krejčířku se nám to trochu rozklíčilo. Já jedu, pravda značně znaven, normální cestou přes park nahoru ke stadiónu, ostatní, nevím proč, jedou rovně na Spojovací a pak přes Balkán. Ono se totiž stalo to, že Dig projel křižovatkou jako první. My jsme ale zůstali stát a museli jsme čekat docela dlouho, než přejela

Sami posuďte jestli i 22. strana zprávy je hodna názvu Cynická. Já si myslím, že pořád ještě NE! auta a mohli jsme bezpečně jet. A Dig mezitím někde zmizel. Martin automaticky pokračoval po silnici. Teprve po pár stech metrech, když jsme pořádl Diga neviděli, nás napadlo, že to vzal asi nahoru přímo parkem. Oracet se – to už nemá cenu. Jedeme dál. Martin se od nás Na Balkáně odpojil a jel domá. S Michalem jsme právě zlodávali poslední stoupaní, když nás předjížděli policajti a na Michala začali řvát, ať si rozsvítí světlo. Jenže se nějak nedohodli, takže před námi zastavili a chtěli po Michalovi (a posléze i po mně) doklady. Michal jim je ale nechtěl ukázat, protože následovalo dotazování na totožnost a její následné telefonické ověřování. Celé mi to přišlo zbytečné, jenom jsme se zdrželi. Ale: kdo chce kam ... koptěme ho tam! Pak už jsme mohli v klidu dojet na stadion, kde už na nás čekal Dig, který sem dorazil asi před půl hodinou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	55.5	4512	115.2	20.5	22 - 7

Celková technická data:

Účast: 4 zúčastnění - Martin, Michal, Dig a Markéta.

Oficiálně přiznaná kilometráž: 232 km.

Trasa: jistě

uznáte,

že

sem

se

rozhodně

nevejde.

Tak

snad

příště

© Hell's Tour+ 1999
„D“ & „Ma“
Neprodejné